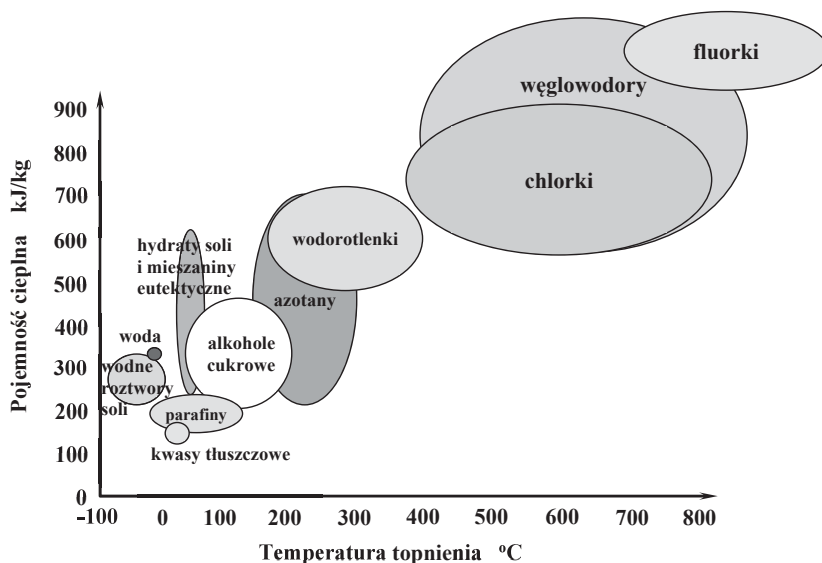

Wiele materiałów, zarówno organicznych i nieorganicznych, można zakwalifikować do zmiennofazowych z uwagi na ich ciepło utajone i temperaturę topnienia. W zakresach niskiej temperatury czynnikami akumulującymi ciepło mogą być roztwory soli łatwo krystalizujących, na przykład kwasy organiczne (w tym stearynowy), parafina, odpowiednie gatunki wosków czy hydraty, jak choćby $\text{Na}_2\text{SO}_4 \cdot 10 \text{H}_2\text{O}$ (sól glauberska). W zakresie wysokiej temperatury stosuje się mieszaniny bezwodnych soli, takie jak fluorki lub chlorki. Zestawienie najbardziej popularnych substancji uznawanych za PCM przedstawiono na rysunku 7.7.

RYСУNEK 7.7. Ciepło utajone różnych substancji wraz z zakresem temperaturowym ich stosowania [27, 28]

7.6.1. Materiały nieorganiczne – charakterystyka, problemy i zapobieganie im

Do nieorganicznych PCM zaliczamy przede wszystkim sole, hydraty oraz mieszaniny eutektyczne, których temperatura topnienia mieści się w zakresie 115–117°C. Hydraty soli należą do grupy związków zmiennofazowych, które zostały dość intensywnie zbadane pod kątem możliwości ich wykorzystania w wielu różnych systemach magazynowania ciepła. Ze względu na wysoką objętościową gęstość magazynowanej energii (około 350 MJ/m³), stosunkowo dużą przewodność cieplną (przynajmniej w porównaniu z materiałami organicznymi) oraz niską cenę są atrakcyjne jako PCM.

Szczegółowe zestawienie najbardziej znanych nieorganicznych materiałów zmiennofazowych przedstawiono zbiorczo w tabelach 7.1, 7.2 i 7.3. Jako kryterium uszeregowania PCM przyjęto temperaturę topnienia substancji.